

[Aksel Larsen.]

til at ændre Arbejdsløshedslovens § 15, saaledes at den saakaldte 26 Ugers Bestemmelse fjernes. Det er en Bestemmelse, som for længst er forældet, en Bestemmelse, som man muligvis kunde finde en svag Begrundelse for, dengang der eksisterede saakaldt normale Tider — det er ganske vist mange, mange Aar siden —, men det er en ganske urimelig Bestemmelse i Tider som dem, vi har nu, hvor Arbejdsløsheden det ene Aar efter det andet befinder sig paa en katastrofal Højde. Man kan diskutere, som det ærede Medlem Hr. Boeck-Hansen gjorde, hvor stor Arbejdsløsheden i Grunden er, og det er muligt, at den ikke er 250 000; det tvivler jeg ogsaa om; men den er adskilligt højere end det Tal paa omkring 100 000, som Statistikken opererer med, og som Aviserne er saa glade for. Der er efter de foretagne Beregninger ca. 110 000 Arbejdere paa Arbejdsfordeling; det vil dog sige, at derigennem er der elimineret 30 000—40 000 arbejdsløse bort. Endvidere er der, saa vidt jeg har faaet oplyst, en 30 000—40 000, som er, man fristes til at sige tvangsdeporteret til Udlandet, som ikke har faaet Arbejde herhjemme. Desuden findes der en kolossal Masse skjult Arbejdsløshed, ikke mindst blandt Haandværkere og handlende, som man egentlig ogsaa burde tage Hensyn til. Men under alle Omstændigheder, Arbejdsløsheden er adskilligt større, end det officielle Arbejdsløshedstal lader formode. Under disse Omstændigheder kan man ikke skyde Spørgsmaalet fra sig, og man kan heller ikke gøre det, selv om man som det ærede Medlem Hr. Boeck-Hansen paa Industri Kapitalismens Vegne siger Hus forbi: det er skam ikke det kapitalistiske Samfund, der er Skyld i, at Arbejdsløsheden er saa stor; det maa man ikke angribe os for, vi kan ikke gøre for det, vi har intet Ansvar! Nej, man kan ikke skyde Spørgsmaalet fra sig, og med den store Arbejdsløshed er 26 Ugers Bestemmelsen ganske urimelig. Derfor mener vi, at man bør benytte denne Lejlighed, da en tidligere Lejlighed ikke har været givet, til at faa den ophævet.

Paa samme Vis mener vi, at der bør gøres noget ekstraordinært for at hjælpe de vanskeligst stillede Kasser. Vi ved jo fra den højtærede Arbejds- og Socialministers Redegørelse under Debatten om vor Forespørgsel, at der er forskellige Kasser, navnlig Arbejdsmændenes Arbejdsløshedskasse, som befinder sig i en meget stor Pengetrang. Det har været nødvendigt at give disse Kasser saa store saakaldte Forskud fra Staten, at de

praktisk talt har optaget hele det dem tilkommende Statstilskud. I Forvejen har disse Kasser laant Penge paa anden Maade, og hvis der ikke bliver gjort noget ekstra, faar de meget svært ved at klare sig, naar Understøttelsesperioden begynder igen den 1. Oktober. Vi mener jo, at de Tilskud, Staten giver til Arbejdsløshedskasserne, i Forvejen er for smaa, og vi mener derfor, at Rigsdagen for længst burde have gennemført det Forslag, vi har stillet om et ekstraordinært Statstilskud til vanskeligst stillede Arbejdsløshedskasser paa 20 Mill. Kr. Vi mener, at Lejligheden nu er der til i selve Arbejdsløshedsloven at indføje en ny Bestemmelse, som siger, at der aarlig stilles et Beløb paa indtil 20 Mill. Kr. til Arbejds- og Socialministerens Raadighed til Fordeling til vanskeligst stillede Arbejdsløshedskasser.

De alvorlige Mangler ved Arbejdsløshedsloven, som jeg her har omtalt, og som jeg har foreslaaet, at man benytter Lejligheden til at afhjælpe, har vi Kommuniste for længe siden foreslaaet afhjulpet gennem vort Forslag af 5. April 1941, vort Forslag til Lov om Forøgelse af Arbejdsløshedskassernes Dageantal samt om Ophævelse af 26 Ugers Bestemmelsen m. m. Til Trods for at ikke alene Hundreder, men Tusinder af Fagforeningens generalforsamlinger og adskillige Hovedbestyrelser i Tiden siden da har vedtaget Henvendelser, dels til Regeringen, dels til Rigsdagen, dels til Socialdemokratiet og dels til De samvirkende Fagforbunds Ledelse om at faa saadanne Foranstaltninger gennemført, har man ikke noget af disse Steder villet gøre noget. Først for helt nylig, som sagt, i Lørdags, synes det, som om De samvirkende Fagforbunds Ledelse er ved at faa Forstaaelse af Situationens Alvor, og derfor sluttede de sig i hvert Fald til Kravet om de 100 Dage ekstra. Men vort Lovforslag har siden den 5. April befundet sig hyggeligt i den højtærede Folketingsformands dertil ikke indrettede Skrivebordsskuffe, og det har været fuldkommen umuligt at faa det sat til Behandling her i Tinget. Som jeg tidligere har bemærket, giver Grundloven enhver Rigsdagsmand Ret til i det Ting, han er Medlem af, at fremsætte Lovforslag, men vi ved jo af Erfaring, og vi har faaet det understreget for Resten, ikke mindst i den sidste Tid og endda paa flere Maader, at der er Maade med Respekten for Grundloven; hvad Lovforslag angaar, staar i hvert Fald Tingets Forretningsorden over Grundloven. Derfor har vi ikke paa nogen Maade kunnet faa vort beskedne Lovforslag sat til Behandling.

Vi tillader os nu at benytte den Lejligh-